

Probuditi Boga...

[...] 'Probuditi Boga' stoga znači osvijestiti se i postati svjestan njegove prisutnosti u nama i za nas, pored nas i među nama. 'Probuditi Boga' znači ne opustiti se u ovome svijetu misleći da će sve samo od sebe ići, te da možemo biti i da jesmo i bez njega gospodari svih situacija u kojima ćemo se naći. A kad vidimo kako se pojedinci ponašaju, tada se doista stječe dojam da Bog u njima spava, pa čak da su ga u sebi samima pokopali.

[...] Stoga se ne bojmo 'probuditi Boga', i to ne samo na ovaj način na koji učiniše apostoli, u strahu za vlastiti život. Nemojmo ga buditi samo kao malovjerni, nego probudimo ga kao vjernici. To jest, ako budemo vjerovali istinski i živo, osjećat ćemo njegovu stalnu i žarku prisutnost. Probudimo ga na način da ga po vjeri budemo trajno svjesni u sebi samima, jer on nikada ne spava, premda mi ne razumijemo uvijek način na koji bdije pored nas i u nama. Probudimo Boga time što ćemo svojim djelima trajno odražavati njegovu živu prisutnost koja nam ulijeva sigurnost za život. Živimo pod njegovim budnim okom da se naša savjest nikad ne uspava, pa da tako on ne zaspe u nama, iz čega bi mogao proizići pravi brodolom života. Dopustimo mu da on u nama utiša sve bure i oluje neurednog življenja i sve vjetrove ljudskih nauka koji nas odvajaju od njega, kao i sve valovlje strasti ovoga svijeta koje nas salijeću i prijete da nas progutaju svojim bijesom i silinom. Budimo stoga odgovorni mornari svoje lađe i odvažno plovimo smjerom koji nam je Krist zacrtao, jer je to jedini smjer na kojem imamo potpunu sigurnost plovidbe i dolaska do cilja. Budni budimo i slušajmo njegov glas, jer nas on kao Učitelj i Kapetan lađe nikad ne napušta, nego nam ukazuje povjerenje time što nam prepušta kormilo našeg života, u vjeren kako ćemo slijedeći njegov glas i upute koje nam je dao za dolazak u onaj drugi, vječni, sigurno preploviti na drugu stranu mora ovoga života.

<https://www.vjerajdijela.com/probuditi-boga-razmisljanje-uz-12-nedjelju-kroz-godinu-b/>

Hvalite Gospodina jer dovijeka je ljubav njegova!

Oni koji lađama zaploviše morem da po vodama silnim trguju: oni vidješe djela Gospodnja, čudeša njegova na pučini.

On reče i olujni se vjetar uzvitla što u visinu diže valove mora. Do neba se dizahu, u bezdan se spuštahu, u nevolji duša im ginula.

Tada zavapiše Gospodinu u svojoj tjeskobi i on ih istrže iz nevolja. Smiri oluju u tih povjetarac, valovi morski umukoše.

Obradovaše se tišini, u željenu luku on ih povede. Neka hvale Gospoda za dobrotu njegovu, za čudeša njegova sinovima ljudskim!

Otpjevni psalam: Ps 107, 23-26.28-31

PROMIŠLJANJE

ROĐENJE SV. IVANA KRSTITELJA – 24. lipnja

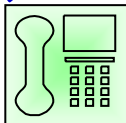
Ivan je izmoljeno dijete. Roditelji su mu već bili u poodmakloj dobi. Zaharija, kao Veliki svećenik te godine imao je tu povlasticu da uđe u Svetište nad Svetištem, u koje se ulazilo jednom godišnje. Tamo mu je Bog obećao potomstvo. Zaharija je zanijemio nakon toga obećanja, i svima je to bio znak da se u svetištu nešto dogodilo. Zaharijina žena Elizabeta ostala je u blagoslovljenom stanju. O tom se pronio glas, koji je dopro i do Marije, njezine rođakinje. Budući da je Marija po anđelovoj riječi dobila potvrdu da je njezina rođakinja Elizabeta u poodmakloj dobi začela, i da je već u šestom mjesecu, pohitala je k njoj, nadajući se da će u nje naći i razumijevanje onoga što se upravo s njom dogodilo. U susretu dviju trudnica, Ivan, kao plod Elizabetine utrobe zaigrao je od radosi u susretu s Onim kojega će jednom predskazati.

Uz Marijin pohod i Ivanovo rođenje vezana su dva poznata hvalospjeva u Novom zavjetu. Ivan se povukao u pustinju kao pokornik i propovjednik, okupljao je učenike i propovijedao duhovni preporod. Bio je odjeven u haljinu od oštne devine dlake, opasan kožnatim pojasom i hranio se skakavcima i divljim medom. Narod ga je toliko cijenio kao sveca i proroka da su mislili kako je on obećani Spasitelj. Svećenici su ga pitali tko je on i zašto krsti, a on im je rekao: „Ja nisam Krist. Ja vas krstim vodom, a za mnom dolazi onaj koji će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“ Ovo „ognjem“ znači brojna mučeništva. Isus je, govoreći o Ivanu Krstitelju, rekao: „Nije se rodio veći od žene.“

Ivan upućuje na očekivanog Mesiju. Isus mu je došao na krštenje koje se davalo za oprostjenje grijeha, ne zato što bi imao kakav grijeh, nego da od Ivana baštini starozavjetnu baštinu i prosljeđi je u novozavjetni slijed događanja. Tako s Ivanom završava Stari, a s Isusom počinje Novi zavjet. Ivan je na koncu pogubljen. Herodijada nije mogla prihvatiti da joj Ivan – prorok kvvari životne planove. Kad joj se ukazala prigoda dokopati njegove glave, to je i učinila. Danas slavimo rođenje Ivana Krstitelja, a 29. kolovoza dan njegove mučeničke smrti. Zazivaju ga kod padavice, grčeva, tuče i oluja.

<https://hkm.hr/svetac-dana/rođenje-svetog-ivana-krstitelja/>

KONTAKT

Policijski kapelan don Marin Drago Kozić
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka
Petrinjska 20
Zagreb

Godina 12 • broj 492 • 2021. godina

DVANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

20. lipnja 2021.

Tko li je ovaj da mu se i vjetar
i more pokoravaju?

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Mk 4, 35-41

Uvečer istoga dana kaže im: "Prijedimo prijeko!" Oni otpuste mnoštvo i povezu Isusa kako već bijaše u lađi. A pratile su ga i druge lađe. Najednom nastaje žestoka oluja, na lađu navale valovi te su je već gotovo napunili. A on na krmi spavaše na uzglavku. Probude ga i kažu mu: "Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?" On se probudi, zaprijeti vjetru i reče moru: "Utihni! Umukni!" I smiri se vjetar i nastaje velika utiha. Tada im reče: "Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?" Oni se silno prestrašiše pa se zapitkivahu: "Tko li je ovaj da mu se i vjetar i more pokoravaju?"

Sveti Alojzije Gonzaga – Uzor svetosti mladima - 21. lipnja

[...] Od duše koja je posve bila sjedinjena s Isusom po sakramentu svete euharistije nije se ni moglo očekivati drugačije, nego da takva duša, posve zapaljena božanskom ljubavlju, želi izgarati i posve se žrtvovati za druge čineći djela tjelesnoga milosrđa. Tako je mladi Alojzije, u trećoj godini svojega teološkog studija, kada je u Rimu izbila pošast kuge, od svojih poglavara zatražio i dobio dozvolu služiti oboljelima od ove strašne bolesti. Djelo ljubavi započeo je obavljati u bolnici Sv. Marije Tješiteljice. Jednoga dana, noseći gubavca na svojim leđima u bolnicu, zarazio se i pao u postelju. Ubrzo nakon nemilog događaja, sluteći da mu se bliži kraj, zatražio je primiti popudbinu za posljednje putovanje i sjediniti se s Gospodinom kojega je za života toliko ljubio. Tako je u 23. godini života, nedugo nakon što je primio svetu pričest po rukama Roberta Bellarina, budućeg svetca, Alojzije Gonzaga preselio u vječnost.

[...] Alojzije Gonzaga blaženim je proglašen 1605., a svetim 1726. godine od pape Benedikta XIII. Godine 1729. proglašen je zaštitnikom studenata i trajnim uzorom mladima.

<https://www.svetofrci.ba/novosti/svetci/svetci-gonzaga-21-2019-08-uzor-svetosti-mladima>

Izvor njegovog mira

Evangelje je uistinu neiscrpivo. U njemu uvijek možemo otkriti nešto novo, pa i tada, ako vjerujemo da već dobro poznajemo mjesto, povijest, Isusovu parabolu. Uvijek iznova bivamo iznenađeni od Evangelja.

Zanimljivo je što o današnjem mjestu u evangelju u kojemu se spominje žestoka oluja, piše isusovac o. Jan Bots: "Kako Isus može spavati u oluji? Mi ne znamo čemu se više čuditi, ili da ga slušaju vjetar i more, ili da u pobješnjeloj oluji može ležati i spavati".

Slika Isusa koji spava usred oluje koja prijeti da potopi lađu, uistinu je čudna. Odakle Isusu taj mir? Je li on stvarno bio iscrpljen od napornoga dana, od mnogih ljudi s kojima je bio zajedno, koji su ga pritiskali svojim brigama i nevoljama? Je li Isus imao "blagoslovljeni san" koji nijedna oluja nije mogla uznemiriti?

Nije moglo samo to biti. Njegov mir imao je dublji izvor. On ga spominje, on ga pokazuje nama. Apostolima koji su bili potpuno u panici (premda su bili ribari i iskusili su mnoge oluje na moru) Isus predbacuje: "Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?"

Njegova vjera je izvor njegovog mira. On počiva u Bogu, svome Ocu. On ima duboko povjerenje, koje može dati samo čvrsta ukorijenjenost u Bogu. On zna da je u ruci Očevoj, i da mu ta sigurnost daje da sam može mirno spavati u divljem lelujanju uskomešanog mora.

Otac Jan Bots upotrebljava za to odgovarajuću poredbu. Pokušajmo predočiti sebi da u ovom brodu sjedi jedna majka s malim djetetom u naručju: "Ona je obujmila dijete, ziba ga i čuva brižno da dijete osjeti nešto od njene brige. Ostane li majka mirna, dijete neće imati straha".

Nije li to tajna svakog dobrog odgoja? Saopćiti djeci svoj mir. U odgoju vjere ide se prije svega za tim, da drugi sudjeluju u svome odnosu prema

Bogu. Učenici doživljavaju, kako Isus počiva u Bogu svome Ocu. Oni osjećaju, da njegova mirnoća nije ravnodušnost prema opasnostima, nego sigurnost u Bogu. To jača njihovu još slabu, malu vjeru.

Takve uzore i mi trebamo. Vjeru ne učimo iz knjiga, nego od ljudi, koji zrače mirom, povjerenjem, povezanošću s Bogom. Bez susreta s takvim ljudima ne bismo mogli vjerovati. Oni su obilježili našu vjeru, ostaju nam uzori i na njima možemo "odčitati", što znači vjera.

Lađica učenika s Isusom uzeta je kao simbol za Crkvu. Pri tom trebamo Crkvu misliti konkretno – otprilike kao ovo naše zborovanje. U slavlju Euharistije mi smo Crkva i postajemo Crkva. Mi tražimo da Isus među nama pokaže svoju moć nad svime što nam prijeti. Jedna od molitava u kojoj to činimo a izgovaramo je prije dolaska stolu Gospodnjem glasi: "Jaganjče Božji koji oduzimaš grijeh svijeta, smiluj nam se i daruj nam svoj mir." Grijeh svijeta – to je uistinu moć kaosa, neprijatelj života. Njemu koji je na sebe uzeo teret svijeta iz ljubavi, povjeravamo, da nas od njega oslobodi i daruje nam mir. Taj mir zvuči u našoj pripovijetci s utihom koja je nastupila, kao vjetar i valovi koji se pokoravaju. U nedjelju počinjemo unaprijed slaviti ono što će biti, kad svijet konačno bude spašen posljednjom moćnom riječju Božjom od svih prijetnji.

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/12-nedjelja-kroz-godinu-2/>

Gajiti samopouzdanje da smo u Božjim rukama i u isto vrijeme se zalagati, strpljivo i postojano, oko obnove i ponovnog početka. Dobro uvijek raste na ponizan i često nevidljiv način. (Papa Franjo)